

Това бѣ много тежко за тѣхъ. Тѣ не можеха да купуватъ имоти, да се замогватъ, да прашатъ децата си на училище и да напредватъ. Рускитѣ селяни бѣха бедни и намираха утеха въ крѣчмитѣ — въ голѣмото пиянство. Царь Александъръ II ги съжали. Той издаде заповѣдь, щото селянитѣ да бждатъ освободени отъ чифлицитѣ на господаритѣ си. Ако искатъ доброволно да обработватъ земитѣ на прежнитѣ господари — добре, ако не искатъ, могатъ да се преселятъ на друго мѣсто, да наематъ други земи, или да си купятъ такива. Така рускиятъ селянинъ отъ робъ стана свободенъ — дето намѣри по-добра печалба, тамъ може да работи. Това освобождение бѣ голѣма добрина за руситѣ, защото отъ тогава започна напредъка и просвѣтата на руския народъ. Тогава и рускитѣ писатели написаха най-много и най-хубави книги

Добринитѣ на Александра II къмъ България. — Първата добрина, която царътъ направи за българитѣ, бѣ че той заповѣда на своя посланикъ въ Цариградъ графъ Игнатиевъ да подкрепи черковницитѣ, които искаха отъ султана и грѣцкия патриархъ позволение да си наредятъ своя самоуправна църква и да избератъ екзархъ за всички българи. Това бѣ презъ 1860—1872 год. Дори въ Русия имаше нѣколко първенци, които казваха, че българитѣ нѣмали право да искатъ самостоятелна църква и че по-добре щѣло да бжде за тѣхъ да стоятъ подчинени подъ фанариотитѣ гърци. Царь Александъръ поиска самъ да изучи работата и лично се убеди, че българитѣ сж въ право да иматъ екзархъ. Затова, безъ да пита съветницитѣ си, той телеграфира на Игнатиева: „Искайте отъ султана да позволи на българитѣ да